De nieuwe NAVO-strategie

* * * Op 9 mei van dit jaar hebben de gezamenlijke ministers van defensie van de Navolanden besloten tot een grondige wijziging van de strategie, die deze verdragsorganisatie de eerstvolgende jaren denkt te volgen. Toen is officieel overeengekomen wat men officieus al lang aanhing; de strategie van de flexible response kwam in de plaats van die van de deterrent, hetgeen voordien niet kon omdat Frankrijk zich er tegen verzette.
Nu dat land geen deel meer uitmaakt van de geïntegreerde militaire organisatie, heeft het bij de bepalen van de Navostrategie ook geen medezeggenschap meer en zo kon een toestand, die de facto al enige tijd bestond, ten lange laatste ook de jure worden bevestigd.

Op 9 mei evenwel, ging men nog een stap verder dan het simpel aanvaarden van een reeds gevolgde strategie; men bracht tevens enige wijzigingen aan in haar uitvoeringsvorm.
Tot dat ogenblik was men in Navokringen van oordeel, dat de potentiële tegenstander in staat moest worden geacht Europa over het gehele front tegelijk binnen te dringen. Men had daarom een aaneengesloten afweer aan het IJzeren Gordijn opgebouwd, met enige mogelijkheid tot diepteverdediging. Bij SACEUR had men uitgerekend, dat daarvoor 30 volledige en modern uitruste divisies, een bepaalde sterkte aan luchtstrijdkrachten en de steun van tactische kernwapens nodig zou zijn.
Die 30 volledige en moderne divisies heeft Saceur nooit gehad en daarom ging de noodzaak van een snelle inzet van kernwapens dringender spreken. Dat was alleen maar onprettig, want de zekerheid van zulk een inzet is er nooit geweest.
Nog onplezieriger werd de situatie, toen Frankrijk zijn troepen en middelen aan de geïntegreerde Navomacht onttrok en andere verdragspartners, om redenen van allerlei aard, besloten tot een troepenvermindering in Duitsland, die volgend jaar voorlopig zal resulteren in een weggaan van vijf brigades en een deel van de tactische luchtmacht.

Alles bij elkaar komt de nieuwe Navostrategie, naar men uit de weinige officiële publikaties kan opmaken, op het volgende neer.

1. De strategie van de deterrent wordt nu ook *officieel* los gelaten; ten gunste van die van de flexible response.

2. Een grootscheepse communistische aanval op Europa behoeft voorlopig niet te worden verwacht.

3. Wel moet rekening worden gehouden met beperkte conflicten, met als bijzonder gevaarlijke punten de Navoflanken in Noord-Noorwegen en Oost-Turkije.

4. Deze flanken zullen niet worden beveiligd door een permanente stationering aldaar van voldoende parate troepen, maar mede door het, ver daarvandaan, gereed houden van door de lucht vervoerbare strategische reserves.

5. Een agressie van beperkte omvang dient in beginsel tegemoet te worden getreden met conventionele middelen; gebruik van tactische kernwapens is daarbij onnodig en ook onjuist, omdat het gemakkelijk kan leiden tot een all-out-nuclear-war.

Later is nog bekend gemaakt, dat een aaneengesloten front in Centraal Europa niet meer nodig wordt geacht. Dat is evenwel ternauwernood terzake dienend, aangezien het, met de verminderde troepensterkte en de onzekere Franse houding, ook niet meer kan worden gevormd.
Verdere uitspraken op het gebied van de toekomstige Europese verdediging, naar aanleiding van de nieuwe Navostrategie, kwamen voornamelijk van Duitse zijde en wel bij monde van de Rijkskanselier en de Minister van Defensie. Wij citeren:

— Europa is alleen in Navoverband te verdedigen;

— Bonn zal, welke ook de houding van zijn geallieerden zal zijn, altijd vasthouden aan de verdediging van zijn gehele grondgebied; een volgens plan opgeven van enig Westduits territoir wordt niet overwogen;

— de overbrengingsmiddelen voor kernwapens dienen in de bewapening te blijven gehandhaafd, ook al zouden de Amerikanen te kennen geven geen atoomkoppen meer te zullen leveren;

— het defensiebudget zal niet meer evenredig met het bruto nationale inkomen stijgen; het zal op ongeveer DM 18 miljard worden bevroren, dan wel lager worden gebracht;

— de personeelssterkte van de Bundeswehr wordt vastgesteld op 460.000 man, dat is ongeveer 10% minder dan oorspronkelijk was bepaald.

Het is duidelijk, dat de tegenstellingen, die in deze gezamenlijke uitspraken naar voren komen — relatief méér doen met minder middelen — de uitvoering van de nieuwe Navostrategie niet gemakkelijk maakt. Zij, die daarvoor de verantwoordelijkheid zullen moeten dragen, zijn daarom niet te benijden.
Op de mogelijkheden van uitvoering zullen wij een ander maal terug komen.

Nieuwe uitgave

Problems of national strategy, door H. A. Kissinger, 475 blz. Uitg.: The Pall Mall Press Ltd. Prijs: 56 sh.

De bekende militair-politieke publicist Kissinger brengt hier een soort van bloemlezing van artikelen (aantal tussen haakjes erachter) over de volgende onderwerpen.

— Strategic doctrine and American defence policy (8).
— Alliances in the nuclear age (7).
— Neutraligy and the problem of insurgency (2).
— The control of modern weapons (5).
— National security policy and governmental organization (3).

Al deze artikelen zijn geschreven door hoge ambtenaren, raadslieden en wetenschapsmensen waaronder professoren. Kissinger maakt door zijn veelheid van uiteenlopende meningen de veelheid van onderwerpen duidelijk, die met de nationale veiligheid verband houden. Bijzondere aandacht zouden wij willen vestigen op het onderwerp „Escalation as a strategy" van Herman Kahn en „The delicate balance of terror" door Wohlstetter. Namen als Schlesinger, McNamara, Gallois, Kennedy en Rusk verzekeren de lezer verder de nodige degelijkheid.
Henry A. Kissinger is thans professor aan de Harvard Universiteit, V.S.; een van zijn bekendste werken is „Nuclear weapons and foreign policy". Zijn boek „Problems of national strategy" wordt ten zeerste aanbevolen. v.H.